

skattemyndigheder senest et år efter skattepligtens indtræden.

I de tilfælde, hvor særlige forhold begrunder, at kontoen m.v. bliver ført, og årlige indberetninger ikke kan opnås fra kontoføreren respektive depositaren, kan der søges om dispensation fra pligten til årlige indberetninger, jf. § 11 A, stk. 7 og § 11 B, stk. 7.

Til nr. 29

Forslaget er redaktionelt, jf. forslagene under § 1, nr. 1, til § 3 i skattekontrolloven.

Til nr. 30

Med forslaget præciseres, at skatteministeren kan henlægge inddrivelseskompetencen til de kommunale pantefogeder.

Til § 2

Til nr. 1

Skatteankenævn stiller i en række tilfælde behandlingen af klager i bero afventende ledende afgørelser, typisk fra Landsskatteretten. Specielt har behandlingen af de mange 10-mandsprojekter givet anledning til berostillelse i skatteankenævn.

Efter § 3, stk. 3, i skattestyrelsesloven kan den kommunale skattemyndighed ikke ændre en skatteansættelse, der er under behandling af en anden skattemyndighed.

Berostillelse af en klagebehandling i skatteankenævn kan, kombineret med udløb af den 3-årige ansættelsesfrist, bevirke, at muligheden for at forhøje skatteansættelser kan forspildes.

Det foreslås derfor, at forbuddet i § 3, stk. 3, mod at den kommunale skattemyndighed ændre skatteansættelser, der er under behandling af en anden skattemyndighed, lempes, således at dette forbud ikke gælder, i det omfang skatteankenævnet efter aftale med klager har stillet klagebehandlingen i bero.

Til nr. 2

I den gældende skattestyrelseslov, der trådte i kraft den 1. april 1990, er der lovfæstet frister dels for skattemyndighedernes adgang til at forhøje en skatteansættelse, dels for en skattepligtigs ret til at få genoptaget en skatteansættelse (nedsætte).

I begge tilfælde anvendes en frist på 3 år, men fristerne beregnes på forskellig måde.

Fristen for skattemyndighedernes adgang til at forhøje en skatteansættelse regnes fra udløbet af det pågældende indkomstår, og ansættelsesforhøjelsen skal være foretaget inden fristudløbet, jf. § 35, stk. 1, i skattestyrelsesloven.

Fristen for en skattepligtigs ret til at få genoptaget en skatteansættelse regnes også fra udløbet af det pågældende indkomstår, men genoptagelsesanmodningen skal blot være fremsat inden fristudløbet, jf. § 4, stk. 1, i skattestyrelsesloven. Selve ansættelsesnedsættelsen kan i givet fald foretages efterfølgende.

Fra begge typer af frister gælder der undtagelser.

For så vidt angår »forhøjelsesfristen«, suspenderes denne, hvis nogen forsægtigt eller groft uagtsomt har bevirket, at skattemyndighederne har foretaget skatteansættelsen på et urigtigt eller ufuldstændigt grundlag, jf. § 35, stk. 3, i skattestyrelsesloven. Der vil i sådanne tilfælde typisk foreligge et strafbart forhold.

For så vidt angår »nedsættelsesfristen«, kan der bevillingsmæssigt dispenseres herfra, jf. nedenfor.

Før den gældende skattestyrelseslov trådte i kraft 1. april 1990 var der ingen direkte lovfæstelse af sådanne ansættelsesfrister, men der var udviklet en fast administrativ praksis, der dels byggede på den 5-årige forældelse af skattekrav efter forældelsesloven af 1908, dels byggede på en lovfæstet 5-årig frist for anlæggelse af en skattesag ved domstolene.

Ved siden af de dagældende administrativ udviklede 5-årige ansættelsesfrister var der bl.a. udviklet en praksis om bevillingsmæssig genoptagelse af skatteansættelser efter udløbet af 5-årsfristen. Omfanget af denne praksis er ikke præcis, men det er forudsat i forarbejderne til den gældende skattestyrelseslov, at denne praksis fortsætter. Kerneområdet i denne praksis er, at genoptagelse kan bevilges, hvis der ved ligningen er begået fejl, der må anses for ansvarspådragende, eller hvis en urigtig ansættelse skyldes svig fra tredjemand.

Formålet med at afkorte ansættelsesfristerne fra 5 til 3 år var grundlæggende ønsket om at begrænse antallet af gamle skattesager. Sådanne sager er ofte en uforholdsmæssig belastning for den skattepligtige, og det er ofte forbundet med uforholdsmæssige administrative omkostninger for myndighederne at behandle sådanne sager.

De erfaringer, der er gjort med de gældende korte ansættelsesfrister, viser imidlertid, at der er situationer, hvor fristerne afskærer ansættelsesændringer, som det forekommer rimeligt af foretage.

Eksempelvis gør »forhøjelsesfristen« det vanskeligt rettidigt at afslutte ligningen af koncerner med afdelinger i udlandet, udnytte resultaterne af større kontrolaktioner mod eksempelvis skattearrangementer, og efterregulere taxationer som følge af manglende selvangivelse.

Ligeledes kan »nedsættelsesfristen« udelukke nedsættelser, eksempelvis som følge af efterfølgende reguleringer af skattepligtige udbetalinger som eks-